

«Η Κάλυμνος του τότε..» του Δημήτρη Παυλή

Στα χρόνια των παππούδων και των γιαγιάδων μας, η ζωή ήταν πολύ δύσκολη. Οι γυναίκες δεν είχαν στο σπίτι ούτε τα βασικά, όπως το νερό. Για να πλύνουν τα ρούχα τους, για να μαγειρέψουν, έπρεπε να κουβαλήσουν μέσα σε στάμνες το νερό από πηγές, συχνά μακρινές.

Μάζευαν ξύλα και κλαδιά για ν' ανάψουν φωτιά για το τσουκάλι. Τις «στρώσεις», όπως τις έλεγαν, δηλαδή τα χαλιά, τις κουρελούδες, τις κουβέρτες, τα κουβαλούσαν μέχρι τη θάλασσα, για να τις πλύνουν με θαλασσινό νερό.

Μα και για τους άντρες η ζωή δεν ήταν εύκολη. Άλλοι δούλευαν στα καΐκια, άλλοι στα σφουγγάρια κι άλλοι ήταν βοσκοί, δούλευαν όλοι τους σκληρά και συχνά αναγκάζονταν να λείπουν για μήνες από το σπίτι και την οικογένεια.

Σήμερα οι συνθήκες διαβίωσης είναι πολύ πιο εύκολες σε σχέση με εκείνα τα χρόνια. Με μια κίνηση ανοίγουμε τη βρύση κι έχουμε τρεχούμενο νερό, οι λάμπες πετρελαίου έδωσαν τη θέση τους σε διακόπτες ηλεκτρικούς, το πλύσιμο των ρούχων και των πιάτων το κάνουν για μας οι συσκευές. Μπορώ να πω πως είμαι ευγνώμων που ζω στην εποχή της άνεσης και της ευκολίας.

Μόνο που κάποιες φορές, κοιτάζοντας παλιές, ασπρόμαυρες φωτογραφίες των παιδικών μου χρόνων, μου λείπουν εκείνα τα χαμόγελα των γιαγιάδων και των παππούδων, που ήταν σα να σου έλεγαν «η ζωή είναι όμορφη μόνο σαν είναι δύσκολη- γιατί σου δίνει έτσι τα κουράγια να πολεμάς κάθε μέρα».